

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εβδομον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν' στην γην των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' ένακόσ' ακόμα,
δλοι την' Ανόρθωσι θελόνουε' το' στόμα.

Μαίου δωδεκάτη,
Άρης κι' έδω φράττει.

Ποδντος χίλια κι' έπτά και διακόσια,
στάς άσκήσεις άσκειται κι' ή γλίσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ά κ τ ώ φρά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώνιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα ερωμηού άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποτος άπ' έξω θέλει.

Άς πούμε λόγια λίγα γιά τον Δανό τον Ρήγα.

Με τάλιο τής άστραπής δέν έπρεσε σέ μάχη,
σέ ξένους δρόμους πέθανε σάν άνδρωπος κοινός
χωρίς πορφύρας νά φορή, χωρίς κορόναίς νάχη,
μά τής Δανάς ήτανε Ρήγας άληθινός.

Λαός, που ζή χωρίς ψευτιάς κι' εύτυχημένους χείρει,
μοιρολογεί τον Ρήγα του μέ τής καρδιάς την ρίμα,
κι' άν μέσ' στα ξένα πέθαινε, κ' άν στα δικά του μέρη,
μέ τού λαού του την ψυχή ύβρισεκ πάντα μνήμα.

Μέσα σέ πολέμους ρόδων κι' έπι τάξεις τετραπόδων.

Περικλέτο κακομοίρη,
άρησε τό πανηγύρι,
κι' άρπαξε βάρυ τουφέκι
και φωτιά κι' άστροπαλέκι.

Μην κοιμάσαι σέ ρόδους
χαίνεις κι' άδρανής, δρε διάκω,
έτοιμάσου προς άγώνια,
τροχίγες τήν σακαράκι.

Γύμνασε τον έαυτό σου,
και χωρίς νά λές: πέρ μπάκω,
μ' ένθουσιασμών φορτώσου
εις τήν ράχη σου τον σάκω.

Άκου σάλπιγγες, ταμπούρα,
κύττα μάτις πυρωμένα,
κι' άς σέ πάση σάν κι' έμένα
φλογερών πολέμων μόδρα.

Ραπατάου, ραπατού,
ψάλε τώρα τό τσαντίρι,
και γυμνάσια στρατού
μέσ' στού Μάη τό λζοσύρι.

Μη δυσφορείς, πατσιότα,
κατά φρίκα και θυμόν,
χύνε κι' άρβονον ιδρώτα
'στης πατρίδος τόν δωμόν.

Μην ψηφίζε ποσός, άσικη,
καθμα φλέγοντος ήλιού,
κι' άτρομήτως διακόκει
τήν τιμήν τού Βασιλείου.

Με φύλης σπαργώσας μένος
και μεθ' όλων άλακίζων
βάζειε πυρπολημένος
από Φοίβου πέρ κοχλάζον.

Άρης διακελεύεται,
και βροντώσας τής γεράν' κάσας
πήγαινε προς τας έκτάσεις
τής ένδόξου Μελαγκάσας.

Κι' ἄν ἔγῃ, Περικλέτο,
σὲ σταυλοὶ καὶ σ' ἀγοῦρι
ἀλογο κἄν γαιδοῦρι,
προθύμως πρόσφερε το.

Κι' ἄν ἔγῃ καὶ μουλᾶρι
δὸς το κι' αὐτὸ θυσία,
καὶ μένε γιὰ τὸν Ἄρη
χωρὶς περιουσία.

Βοῆ βοῆ πρὸς δλους:ὄς ποτε, παλληκάρια,
κι' ἄλογο ξαναπέρνου, γαιδοῦρα καὶ μουλᾶρια.
Ἔχοι ἐπιστρατείας καὶ πάλι, μίο κάρο,
πέρνου κι' ἀπὸ τῆ σούστα, πέρνου κι' ἀπὸ τὸ κάρο,
πέρνου καὶ τοῦ μονίππου,
πέρνου καὶ τοῦ τεθρίππου.

Σοὺ πέρνου τὸν ἀπὸ τὰ θρόο, κι' ἀπ' τὸνα, φαταούλα,
σ' ἀφίνου μία νούλα,
καὶ γίνετ' ἐπιστρατευσὶς μεγάλῃ τῶν κτηνῶν
ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ κλαίνε καροτσίρηδες καὶ κλαίνε καρραγωγεῖς
τῆς ἐλευθέρως γῆς.

Ἦθραν τὴν φοραδίτσα μου,
καθμὸ ποῦχ' ἢ καρδίτσα μου,
Ἦθραν καὶ τὰ γαιδοῦρα μου,
ποῦ φέρτωνα τὰ γγούρια μου.
Ἐπ' ἤθρανε — τρωμάρα μου —
καὶ τὴν παλγομουλάρα μου.

Ὠλικαρδίτσα μ',
φοραδίτσα μ',
γαιδοῦράκι μ',
μουλαράκι μ'.
Μὰς ἤθρανε τὸ πᾶν,
καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶν.

Κλαίει κι' αὐτὸς κι' ἕκαστος
μὲ πῶνα μὲ μαράζι,
κι' ἀκούετ' ἕνας ὀρθῆνος,
ποῦ τὴν καρδίκα σπαράζει.

Σκουλοῦθ προσφοραεῖ,
γαλαντομία νέα,
φρονήματα γενναία
καὶ σ' τῆς Ἐθνοφουραεῖ.

Γδοῦπος βαρὺς καὶ κτύπος,
κι' ὁ λασιαύχην ἵππος
ἀφρίζων χρεμετίζει.

Κι' ὄγκαιτα ρέκτης ὄνος
μετὰ τῆς ἀηδόνος,
κι' ἤμιονος λκτιεῖ.

Κι' ἄν, ὅπως λένε, πάρουνε κι' ὠτομομπὶλ ἀκόμα,
οἱ δρόμοι πᾶς δὲν θὰ δρωμοῦν ἀπὸ μπεν' νίνας δρωμάς.
Μῆτε γιὰ κάμποσο καιρὸ δὲν θὰ κοπῆ κανεῖς
ξένος κι' ὁμογενής.

**Ἴπποι στρατεύονται τραναὶ
καὶ τοῦ κυρίου Στεφανῆ.**

Ἄκου καὶ τώρα, φαφλατᾶ,
πολεμικὸ τραγοῦδι,

λένε πῶς ἤθρανε κι' αὐτὰ
τῆλογα τοῦ Σκουλοῦθ.

Κι' ἕκαστα, ποῦνα φριτυτοὶ
καὶ καλομαθῆμένα,
γιὰ τὰς ἀσκήσεις τοῦ Στρατοῦ
τὰ ἤθρανε τὰ καυμένα.

Καὶ τᾶβλεπε ν' ἀπάγωνται καθέννας μας ἱππότης,
καὶ τᾶκούγε κι' ἐκλαίγανε
καὶ τᾶκούγε κι' ἐλάγανε:
ποῦ τάχα θὰ μᾶς πᾶν κι' ἔμας, ποῦμαστε ράτσα πρώτης,
ποῦμαστε κέλητες λεπτοί, μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ στου Σκουλοῦθ τοῦ πτωχοῦ μᾶς ζέβουνε τὰμάξ;

Μήπως κι' ἔμας θὰ πάθουμε σὰν ἄλλ' ἀδυναμία;
φαντάσου νὰ μὴ κάνουμε διάκρισι κομμία,
καὶ νὰ μᾶς ζέβουνε κι' ἔμας σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
μαζὶ μ' αὐτὰ, ποῦ ζέβουνε σὲ σούστασι καὶ σὲ κάρρα.
Φαντάσου νὰ ξεγᾶσουνε σ' αὐταῖς τῆς φασαρίας
καὶ νὰ μᾶς βάλουνε κι' ἔμας μὲ τῆς προτυχαρίας.

Ἄχ! τέτατος σταύλους σὰν κι' αὐτοὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς ἀφῆ-
ποῖς ζέρε: μὲ τὰ πρότωνα κι' ἔμας ἂν δὲν ψοφήσαμε, [σομας;
κι' ἴσως κι' ἔμας τὰ φριτυτοὶ ποῦλ πικρὰ στεναζώμε
κι' ἴσως στὸν ψευτοπύλομο τὰ πέταλα τινάζουμε,
καὶ δὲν γυρίσαμε ξανά
στους πρώτους σταύλους ζωντανά.

Ἔτσι κι' ἕκαστ' ἀφήσανε τὸν σταυλο τοὺς τὸν πλοῦσιο,
κι' ἔσέρνοντο κι' αὐτὰ μαζὶ
μὲ τᾶλλα τὰ μπουρζακί,
ὅπου δὲν ἔχουν τὸν σὰνὸ νὰ ρῆν τὸν ἐπιούσιο.

Τοῦ ἤθρανε καὶ τὸν ψαρῆ,
μεγάλων θυσῶν καιροί.
Τοῦ ἤθρανε καὶ τὸν κερᾶ,
κλάψε, Σκουλοῦθ φουκαρά,
καὶ βλέπε τα φερόμενα πρὸς τῶν ὀθῶν τὴν γῆν
ὡσὰν θυσίας θύματα κι' ἀμῶνος ἐπὶ σφαγῆν.

Πατρίδος πῦρ μᾶς πυρπολεῖ,
κασιγγιτὸς μου κάρα.
Π. —
Θαρρὸ πῶς εἶχεις, Φασουλῆ,
πρὸ χρόνων μὰ γαιδάρα.

Φ. — Μακάρη νὰ τὴν εἶχα, χίλιαις φοραεῖ μακάρη,
νὰ τὴν προσφέρω τώρα θυσία γιὰ τὸν Ἄρη.
Πολλάκις, Περικλέτο, πανοῦ τὴν ἀνεξήγητσα,
ὅμως θαρρὸ πῶς εἶναι πρὸ χρόνων μακαριτίσσο.

Π. — Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις, δρὲ Φασουλῆ κασιγγῆ,
νὰ τὴν προσφέρῃς τώρα μαζὶ μὲ τᾶλλα κτηνῶν.
Κρῖμα ποῦ δὲν τὴν ἔχεις νὰ δεῖξῃς ἀφοῦσισι
καὶ νὰ τὴν θυσιάσῃς χωρὶς ἀποκῆμῖσισι.

Φ. —
Μαχῶν καλοκαιρι,
ντουηῆς πολεμεῖ,
καθεὶς ἄς προσφέρῃ
καὶ θέλων καὶ μῆ.

Γιὰ σὶ, Ρωμηοσύνη,
παῖς τώρα δὲν δίνει;
Ἐξόμεινε καὶ πάλιν
Στρατοῦς σου καὶ Στόλους,
καὶ ζῆτεις μεγάλην
θυσίαν ἀπ' ἄλους.